

Батьки показували приклад у всьому

Іван ГЛУШМАН

Батьки, які були прикладом для нас, відкладали зароблені кошти, щоб купити землю. Її планували залишити нам у спадок. Не здогадувались тоді, що прийдуть поради й відберуть усе. Пригадую, якось весною, готуючись до садіння, ми перебирали картоплю, яку вийняли з ям. Погребів, як тепер, тоді ще не було. Відкидали зіпсовані, непридатні для споживання та їжі бульби. Це побачили перехожі, як пізніше з'ясувалося, перебіжчики з території СРСР. Зморені голодом вони неймовірно ризикували життям, щоб перейти польсько-радянський кордон. Вони попросили дати їм бодай ті відходи, щоб вони могли поїсти. Батько та мати нагодували бідо-

лах, земляків із комуністичного «раю» й виділили їм невеличку ділянку, щоб вони могли виростити картоплю. Звісно, дали також посадковий матеріал.

Потім була Друга світова війна. Згадуючи її, Надія Іванівна каже, що найважливіше те, що вдалося вижити в тому жахитті. Окупанти, що німецькі, що радянські, були по-своєму страшні й добра не несли. Наприклад, нацисти, в помсту за провокації та напади на них, як радянських партизанів, так і упівців, палили села. Сотнями гинули ні в чому не винні люди. Зокрема, німці спалили сусіднє Дерев'янче й навіть пів рідного села – від церкви до моста. Не всі гинули, а переважно ті, хто не міг втекти, або не встиг.

– Пригадую, як ми боялися ночей, – розповідала Надія Драчук. – Не знали, чи доживемо до ранку. І в день було не краще. Часто ховалися в лісі, залишаючи дім. Проте куди було подітися. Поверталися. Бог якось милував, і ми залишилися живі. А багато односельців загинули. Закарбувався також у пам'яті випадок, коли нацисти збили радянський літак. Пілот зумів вистрибнути з парашутом. Проте він не зорієнтувався і не сховався в лісі, а побіг полем. Звісно, вороги вбили льотчика. Згодом односельці його поховали, забрали документи, які потім передали владі. Багато страшного довелося побачити й почути. Все й не пригадаєш. Найголовніше, щоб на землі був мир...

Після війни радянська влада примусо-

во, під загрозою репресій, зганяла селян у колгоспи. Також працювали важко, а нараховували тільки трудовні, жили бідно. У місцевому колгоспі «Авангард» ще до заміжжя Надію Козачук призначили ланковою. Поєднавши своє життя з межирічанином Борисом Драчуком, перебралася в родину чоловіка. Тоді вдалося влаштуватися санітаркою в психлікарні. Там трудилася аж до виходу на заслужений відпочинок. Виростили двох доньок Ольгу та Лідію. Допомогли здобути добру освіту, їм до вподоби, підтримували дітей у всьому. Тепер уже вони, а також четверо внуків та три правнуки радують бабусю своїми успіхами, допомагають їй за потреби. Вона гордиться ними, лише шкодує, що немає вже поряд чоловіка Бориса Петровича. Він передчасно відійшов у вічність і з Богом спочиває

– Ми зростали у любові та повазі, – розповідає дочка ювілярки Лідія Борисівна. – Батьки були дружніми, показували нам приклад у всьому: як треба жити, працювати, поважати людей, любити Україну, бути її патріотами. Радію за маму, щиро бажаю їй здоров'я, довгих років життя, радості й ні грама смутку.

Від редакції та читачів «Замкової гори» приєднують до вітань та побажань дочки для героїні моєї розповіді. Хай усієї дружній, трудолюбивій родині Драчуків всемілостивий Бог дарує своє благословення, мир і здоров'я на довгі та щасливі роки... ■